

Søren Krarup (DF):

Der er et gammelt revolutionært motto, der hedder frihed, lighed og broderskab. Det var det, der blev udkastet i 1789, og i tiden siden har man kunnet konstatere, at ligheden altid har været brugt til at ophæve friheden. Det er socialismens grundlov: I lighedens navn ophæver man friheden.

Jeg vil gerne spørge Venstres ordfører, om han ikke giver mig ret i, at det her simpelt hen handler om familiens frihed, familiens ret til selv at planlægge sin dagligdag, og at det, når man med ligestilling eller lighed kommer og vil tyrannisere familien, i virkeligheden er et overgreb på familiens frihed. Og giver ordføreren mig ikke også ret i, at man naturligvis ikke kan tale om barnets ret uafhængigt af familien. Familien består af børn og voksne, og det, som forældrene i deres kærlighed til barnet vælger som gældende for familien, er naturligvis til syvende og sidst det eneste afgørende, og det er derfor i ethvert ordentligt samfund en nødvendighed, at man beskytter familiens frihed imod behandlere, der altid ved bedre i lighedens navn.

Kl. 12:46

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak. Værsgo at svare.

Kl. 12:46

Jens Vibjerg (V):

Jeg kan sådan set svare kort og sige, at jeg for så vidt er enig med hr. Søren Krarup.

Kl. 12:46

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak. Ønsker hr. Søren Krarup ordet for sin anden korte bemærkning? Værsgo.

Kl. 12:46

Søren Krarup (DF):

Jeg glad for, at Venstre har det, jeg vil ikke sige liberale synspunkt. Jeg er lige ved at sige, at det er et kristeligt forsvar for familien, for det enkelte menneske, for faren og morens ret til selv at bestemme opdragelsen af deres barn.

Men vil hr. Jens Vibjerg ikke give mig ret i, at det, der ligger bag et beslutningsforslag som det her, simpelt hen er den sædvanlige ideologiske, og jeg er lige ved at sige socialistiske bedrevidenhed, hvor man i lighedens navn kommer og vil tyrannisere et par forældre, som om man kunne løsrive barnets ret fra familiens ret og frihed? I de totalitære samfund har kendetegnet på det totalitære altid været, at man foragtede det private, og at man dermed foragtede familien. Det var stalinismens kendetegn, og det har væ-

Kl. 12:45

ret alle totalitære samfunds kendetegn. Synes hr. Jens Vibjerg ikke også, at det er ubehageligt, at man skal møde reminiscenser af det i det danske Folketing?

Kl. 12:47

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak. Værsgo til ordføreren for at svare.

Kl. 12:47

Jens Vibjerg (V):

Nu ved jeg ikke, om hr. Søren Krarup havde lejlighed til at høre min ordførertale, men der lagde jeg nemlig meget vægt på Venstres frihedstanker i forbindelse med familien. Det, vi så ser her, er den socialistiske tankegang, hvor man fra Folketingets side vil gå ud og fortælle familierne: Vi ved nok, hvad der er godt for jer, vi ved bedre. Der er det altså Venstres opfattelse, at det sådan set er familien, der bedst ved, hvad de har brug for i netop deres situation, og derfor skal kunne indrette orloven, så den passer til deres familie, så de får allermest ud af den her 1 års fleksible barselorlov – til glæde for familier, fædre, mødre og børn.

Kl. 12:48

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak. Vi fortsætter i rækkefølgen af korte bemærkninger. Den første korte bemærkning er fra fru Lone Dybkjær.

Kl. 12:48

Lone Dybkjær (RV):

Må jeg spørge Venstres ordfører om noget? Jeg går ud fra, at Venstre er enig i, at der er 12 uger, der er øremærket til moren, og til det sagde beskæftigelsesministeren, at det var EU's skyld. Vi efterforsker, hvordan skylden helt præcist er placeret. Men må jeg forstå det sådan, at Venstre, hvis Venstre havde den totale frihed og ikke var pålagt et eller andet, så ville sige, at der for resten af orlovens vedkommende overhovedet ikke skulle være øremærkning, bortset fra de første 2 uger, som er helliget morens helbred, hvor hun simpelt hen ikke må gå på arbejdsmarkedet, fordi hun fysisk ikke må få lov til det?

Kl. 12:49

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til ordføreren for at svare.

Kl. 12:49

Jens Vibjerg (V):

Det må jeg sige ja til, for oprindeligt var det egentlig det, vi havde tanker om at gå til Folketinget med, altså at der skulle være fuld frihed for faren og moren til at vælge, hvordan orloven skulle fordeles. Men vi blev jo bremset af EU's bestemmelser om reservationen af de ekstra 12